

[Wamberg.]

Birgitte-sagen tåler ikke yderligere hemmelighedskræmmeri. Det er stadig Birgittes tarv, der skal tilgodeses, og ikke Rødovre børneværns eller Anders Kochs fejl, der skal skjules for offentligheden.

Socialminister *Eva Gredals* svar (13/1 76):

Indledningsvis skal det bemærkes, at Rødovre kommunes børne- og ungdomsværn på sit møde den 10. december 1975 under henvisning til lov om offentlighed i forvaltningen § 10, stk. 1, nægtede Birgittes forældre og deres befuldmægtigede ret til yderligere aktindsigt i den verserende sag om Birgitte. Efter den nævnte bestemmelse kan aktindsigt bl. a. nægtes, hvis partens interesse i at kunne benytte sit kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sin tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser.

Baggrunden for beslutningen har efter det oplyste været, at den hidtidige aktindsigt har resulteret i udførlige referater i pressen med omtale af detaljer i forældrenes og Birgittes private forhold i en grad, som børne- og ungdomsværnet fandt uforenelig med Birgittes tarv.

Under hensyn til den aktindsigt, der således efter loven tilkommer parterne, og til den aktindsigt, der allerede er givet forældrene og deres befuldmægtigede, finder jeg imidlertid, at forældrene eller deres befuldmægtigede bør have aktindsigt også for så vidt angår tiden efter 10. december 1975, medmindre ganske særlige hensyn for enkelte dokumenters vedkommende måtte føre til, at den nævnte undtagelsesbestemmelse bringes i anvendelse.

Jeg har derfor i dag underrettet Rødovre kommunes børne og ungdomsværn om foranstående.

Af *Kjærulff-Schmidt* (FP) til udenrigsministeren (7/1 76):

„Hvordan kan regeringen tillade sig at nedlægge påstand over for den europæiske menneskerettighedsdomstol om, at domstolen ikke er kompetent til at træffe afgørelse i sagerne Kjeldsen, Busk Madsen og Peder-
sen?“

(Spm. nr. 218).

Begrundelse.

Ved et procedureskrift af 27. november 1975 til den europæiske menneskerettighedsdomstol har den danske regering bestridt domstolens kompetence til at træffe afgørelse i de tre sager om integreret sex-undervisning, i hvilke Danmark er indklaget.

Danmark gør sig herved skyldig i en uhyggelig dobbeltmoral. Udenrigsministeren udtaler sig ofte og gerne om tilfælde, hvor ministeren skønner, at andre landes regeringer tilsidesætter menneskerettigheder. Det er uforståeligt, at Danmark i en situation, hvor det nu er den danske regering, der er indklaget for overtrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention, søger at anfægte domstolens kompetence og derved undgå en realitetsafgørelse af sagen. Man må uvilkårligt spørge, om det også i fremtidige menneskerettighedssager, der rejses mod Danmark, vil være regeringens standpunkt ved hjælp af formalitetsindsigelsener at søge at undgå realitetsafgørelser og derved sidestille os med lande, vi normalt ikke ønsker at sammenligne os med.

Dernæst tjener regeringen både de implicerede familier og den danske folkeskole dårligt ved fortsat at søge spørgsmålet om den integrerede sex-undervisning udskudt på ubestemt tid. Regeringens forhold til frihedsbegrebet vil unægtelig stå i et uheldigt lys, hvis sagen tabes efter disse forhalingsmanøvrer, og også hvis sagen vindes, vil det virke besynderligt, at Danmark anså det for fornødent at søge at undgå en realitetsafgørelse.

Men mest alvorligt er, at regeringens standpunkt indebærer en eklatant tilsidesættelse af de enstemmige beslutninger, der blev truffet af henholdsvis folketing og landsting den 13. og den 20. marts 1953.

Ved de forhandlinger, der gik forud for disse vedtagelser, var der mellem alle de ordførere, der udtalte sig om spørgsmålet, enighed om, at Danmark ubetinget skulle anerkende domstolens kompetence som bindende uden videre og uden særlig overenskomst, også i tilfælde hvor enkeltpersoner har indbragt sager. Dette standpunkt indtog under folketingets førstebehandling udenrigsminister Ole Bjørn Kraft (Folketingstidende 1952-53, sp. 1392), den socialdemokratiske ordfører Frode Jakobsen (sp.